

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

III. In quo operum nostrorum bonitas, ac perfectio co[n]sistat, & aliquot proponuntur media ad eadem rite ac bene agenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Dnt. 30. 11.

facili & pertractabili consistere? Deus, quo populum suum ad sui obsequium, & legis obseruantiam animaret, his verbis eum admonuit, *Mandatum hoc quod ego precipio tibi hodie, non supra te est, nec procul positum, nec in caelo situm, ut possis dicere, quis nostrum valet ad caelum ascendere, ut deferat illud ad nos, ut audiamus atque opere compleamus; nec trans mare positum, ut causeris & dicas, Quis ex nobis poterit transire mare, & illud ad nos usque deferre, ut possimus audire & facere quod praeceptum est? Sed iuxta te est sermo valde in ore tuo, & in corde tuo ut facias illum.* Idem omnino de perfectione, de qua in praesenti tractamus, dicamus oportet.

Enc. 17. 21.

Hoc quoque suis argumento & ratione ad perfectionem animabat beatus Antonius: Graeci, inquit, Philosophiam & reliquas scientias comparaturi, longa suscipiunt itinera, vasta traiciunt maria, maximis sese in hoc laboribus, & vitam periculis obiectantes: nos vero quo virtutem & perfectionem, quae vera & genuina sapientia est, adipiscamur, nulla necesse est pericula adire, nullos labores subire, ne quidem domo pedem efferre, quia domi, quin imo intra nos ipsos illam reperiemus. *Regnum Dei intra vos est.* In rebus enim illis ordinariis & quotidianis, quas agitis, perfectio vestra versatur.

Solet ut plurimum in spiritualibus conferentiis (potissimum, quando tempus, aliquod deuotioni magis colendae dedicatum instat, Quadragesima, Aduentus, festa Pentecostalia, denique ipsa votorum renouatio) peti, quam maxime ratione ac pacto nos ad hanc renouationem, ad hanc Quadragesimam, ad Spiritum sanctum recipiendum, aut puerum Iesum recens natum intra nos recondendum disposituri & praeparaturi simus. Multa tunc ab variis media & dispositiones suggeri videbitis, & eas bonas omnes; at optima ad hoc ratio, in qua insistere nos oportet, est haec ipsa, de qua tractamus; in operibus scilicet nostris ordinariis, nos perficere. Aufer ergo & exue imperfectiones, quas

in rebus hisce communibus & quotidianis committis, easque quotidie melius & perfectius, & minus defectuose agere stude; atque haec futura bona est, ad quidquid volueris praeparatio, & omnium forsitan optima. In hoc ergo potissimum oculos intende, & reliqua omnia, quae suggererentur media & considerationes ad vnum hoc referantur.

CAPVT III.

In quo operum nostrorum bonitas ac perfectio consistat; & aliquot proponuntur media ad eadem rite ac bene agenda.

AT videamus iam, in quo haec operum bonitas sita sit, ut deinde ad media veniamus, quae nobis ad eadem bene agenda conferent. Paucis ut dicam, duabus in rebus ea sita; Primum, ut pure ea propter Deum agamus. Rogat S. Ambrosius, eoque nam causa sit, cur in ipsa mundi creatione Deus statim acres corporales & animalia creasset, ea omnia laudando approbarit. Mox enim ut plantas & arbores condidit, subiunxit, *Et vidit Deus quod esset bonum;* quin & auibus & piscibus, & stellis, & sole & luna creatis, quam primum subdidit, *Et vidit Deus quod esset bonum.* Omnia quidem haec, mox ut perfecta & in mundum producta sunt, Deus laudauit, homo vero conditus cum esset, solus laude omni indignus fuisse visus est, non enim de eo dicitur, uti de rebus caeteris, *Et vidit Deus quod esset bonum.* Eoque hoc mysterium est, quae nam rei huius ratio? dicit tibi S. Ambrosius; Quod enim omnis reliquarum rerum corporaliu & animalium pulchritudo & bonitas in exteriori quod de foris apparet, consistat, & nulla alia in ipsis perfectio inueniatur, quam quae oculis humanis videtur; ideo mox à sui creatione laudantur. Hominis vero bonitas & perfectio non in exteriori illa, quae apparet, specie sita est, sed in interiori tantum, quae intro-

sum

sum later abscondita. *Omnis gloria hominis, qui est filius Regis (Dei) ab intus est; atque hoc est quod oculis diuinis perplacet. Homo enim, ait Samueli Deus, videt ea qua parent, atque ea illi placet aut displicent. Dominus autem intuetur cor, finem quoque & intentionem, quam quisque habet, dum sua opera peragit. Atque hanc ob causam hominem iam creatum non laudauit, uti reliquas creaturas dum conderentur laudauit. Intentio namque totius bonitatis & perfectionis omnium operum nostrorum radix est & fundamentum. Et ut lapides in fundamentum coniecisti, et si non appareant, vniuersam ædificij molem sustentant, ita & opus Intentio.*

Tract. 3. c. 1.

Primum medium opera nostra perficiendi. Intentio prima.

Secundum medium. Memoria presentia Dei.

Alterum quod ad operum perfectionem requiritur, est, ut agamus id quod possumus, & quantum est ex parte nostra, ut bene ea fiant. Neque enim sufficit, ut bona tua sit intentio; neque etiam satis est te dicere, propter Deum hæc à te fieri. sed necesse insuper est, ut ea quam potes optime facere contendas, quo per ea magis placeas Deo. Sit igitur hoc primum medium, ad opera tua bene agenda, scilicet ea pure propter Deum agere. Hoc namque bene, & quam possumus optime ea nos agere faciet, ut nimirum hoc pacto Deo magis placeamus; et si alioquin nec superiores, nec alij homines nos videant, ita denique, ut ea pure propter Deum fiant. Rogabat alias B. P. N. Ignatius fratrem quemdam, quem suo in officio aliquantulum segnescentem & negligentem videbat. Frater, propter quem hoc facis? qui respondit, Propter amorē Dei, tum B. P. Equidem promitto, si post hæc ita tuo fungi officio pergas, egregie te à me multandum; si enim propter homines id ageres, adeo graue non foret ita negligentem te esse: at cum id propter Deum tam potentem & magnum Dominum agas, insigne piaculum est, ita tepide te gerere.

Secundum medium ad hoc, à sanctis dari solitum, idque maxime efficax, est, in Dei presentia iugiter ambulare. Etiam Gentilis Seneca dicebat, hominem vir-

tutis studiosum, suaque bene agere volentem, sibi persuadere debere, coram venerabili aliquo magnæque apud se auctoritatis viro se versari, proinde ita sua omnia & facere & dicere debere, uti ea faceret & diceret, si vere ab eo coram conspiceretur; Sic viue, inquit, tamquam sub alicuius boni viri ac semper presentis oculis. Si porro illud ad sua bene agenda satis esset, quanto ergo efficacius ad id medium futurum est in Dei presentia iugiter ambulare, semper cum sibi presentem fingere, imaginando nos ab eo desuper videri? præsertim cum id non nuda quædam sit imaginatio, uti illa Senecæ, sed vere ac re ipsa ita fieri certum sit. Sicut multis in locis id nobis Scriptura indicat, *Oculi Domini multo plus lucidiores sunt super solem, circumspicientes omnes vias hominum, & profundum abyssi, & hominum corda intuentes in absconditis partibus.*

*Ecc. 13. 28.
Job. 34. 21. &
c. 31. 4.
Prou. 5. 21.
2 Paral. 16. 9
Tract. 6.*

Postea autem ex professo & singillatim de hoc exercitio presentie Dei loquemur, dicemusque quam id excellens & vile sit quantique à sanctis omnibus habitum, & quantopere commendatum. In presentia illud tantum quoad materiam nostram, inde afferemus, quanti videlicet sit momenti, ordinaria nostra opera bene, & prout conuenit facere. Tanti vero momenti id est, ut sicut eo loco ostendemus, ipsa Dei presentia imaginatio non ad id tantum proficit, ut in illa sine ac iugiter nos detineamus, sed ut stimulus nobis illa potius sit ad bene faciendum ea quæ agimus: adeo ut, si propter attentissimam illam in Dei nos presentia versari imaginationem, opera nostra negligerenter obiremus, & aliquos in iis errores committeremus, adeo non bona ea futura esset denotio, ut quædam potius illusio foret. Addunt insuper nonnulli, ac docent talem Dei presentiam nos habere debere, & talem à sacra Scriptura & sanctis omnibus nobis tantopere commendari; ut nimirum taliter & tam bene nostra opera peragere studeamus, ut coram oculis Dei illa comparere queant, nihilque in iis appareat, quod eius oculis

lis Dei; à quo reſpicimur. Atque hoc inſi-
nuare nobis Iohannes Apoſtolus in Apo-
calypſi ſua velle videtur: ſanctorum enim
animalium illorum, quæ corâ Dei thro-
no ſtantia. & ad eius mandata excipienda
prompſiſſima conſpexit, proprietates de-
ſcribens ea intus & foris, & in circuitu o-
culis plena ait fuiſſe; oculos quippe ha-
buiſſe in pedibus, in manibus, in auribus,
in labris, oculos deniq; in oculis. Vt hinc
diſceremus, eos, qui Deo perfecte ſeruire,
eiſque præſentia digni eſſe volent, in om-
nibus ſectare & cauere debere, ne quid
agant, quod Dei præſentia ſit indignum.
Debes inquam oculus eſſe & oculis ple-
nus intus & foris, vt videas ſcilicet quo-
modo opereris, ambules, loquaris, au-
dias, videas, cogites, velis, & deſideres: vt
in omnibus rebus tuis nulla ſit, quæ Dei,
ante cuius conſpectum verſaris, oculis
vllatenus diſpliceat.

Ecc. 44. 16.
Hebr. 11. 5.

Est hæc optima, in Dei præſentia am-
bulandi ratio: hinc Eccleſiaſticus, & Apo-
ſtolus, loco eius quod in Genefi de
Enoch legitur, *Ambulauitque cum Deo*
(quod idem eſt, ac coram Deo) & non ap-
paruit, quia tulit eum Dominus; dicunt E-
noch placuiſſe Deo, & translatus eſt in paradi-
ſum. Vnde diſcamus licet idem eſſe ſem-
per cum Deo ac coram Deo ambulare, &
Deo placere, cum vnum per aliud decla-
rent. In Exodo legitur, Iethro ad generum
ſuum Moſen veniente, Aaron & omnes
Principes Iſrael conueniſſe, vt comederent
panem cum eo coram Deo; quod Auguſtinus
& Origenes ſic volunt intelligi, non quaſi
conuenerint, vt coram tabernaculo vel
arca comederent, quia nondum id erectum
erat: ſed quod ad tali cum pietate, ſancti-
monia, & modeſta religioſaque motum
compositione comedendum & bibendum
ac recreandum conuenerint, qualis dece-
ret eum qui in Dei conſpectu epularetur;
ſedulo cauendo ne quid eo in epulo eſſet,
quod diuinos eius oculos offenderet.
Hoc ſcilicet modo iuſti & perfecti, in om-
nibus rebus ſuis etiam in diſcretibus,
& ad vitam humanam pertinentibus, co-
ram Deo ambulant. Inſi, ait Propheta,

Pſal. 67. 4.

epulentur & exultent in conſpectu Dei, & de-
lectentur in latiria; ſed coram Deo, ita in-
quam, vt omnia coram oculis Dei appa-
rere tuto poſſint, nihilq; ſit in illis, quod
præſentia diuina ſit indignum.

Hoc idem modo compleri multi ſan-
cti dicunt id, quod Chriſtus Redemptor
in Euangelio iubet, *Oportet ſemper orare,*
& non deſicere, & illud Pauli ad Theſſalo-
nicenſes, *ſine intermiſſione orate:* aiſt enim
cum ſemper orare, qui ſemper bene labo-
rat. Ita id docet S. Auguſtinus, ſuper illa
Pſalmographi verba, *Tota die laudem tuam.*
Vis, inquit, optimum quoddam Dei tota
die laudandi medium? En; quidquid ege-
ri, bene age, & laudasti Deum tota die. Idē
dicit S. Hilarius, *Per hoc enim efficitur, vt
ſine intermiſſione oremus, cum per opera Deo
placita, & in gloriam eius ſemper exercita,
ſancti cuiusque viri vni in omni oratio ſit, ac
ſi ſecundum legem noctu dieque viuendo, vi-
ta ipſa nocturna legis erit & diurna medita-
tio.* Et S. Hieronymus ſuper illum Pſalmi
verſum, *Laudate eum Sol & Luna, laudate
eum omnes ſtella & lumen,* interrogat, quo-
modo Deum Sol, Luna, lumen & ſtella
laudant? Et ait, *In eo quod à ſuo officio &
ſeruitio non recedunt, ſed illo optime fun-
guntur, & agunt id propter quod creata
ſunt, ac proinde ſeruitium ipſorum laus Dei
eſt.* Adeo vt quicumque officio ſuo bene
fungitur, qui quotidiana & ordinaria Re-
ligionis opera bene exequitur, is Deum
ſemper laudet, & ſemper in oratione ver-
ſetur. Confirmare id poſſumus illo Sa-
pientis loco, *Qui conſeruat legem, multipli-
cat orationem; ſacrificium ſalutare eſt atten-
dere mandatis, & diſcedere ab omni iniqui-
tate.* Ex hoc igitur facile patebit, quanti
aſtimandum, quantæque perfectionis ſit,
ordinaria qua facimus opera, bene age-
re, cum id quodammodo ſit orationem
& oblationem multiplicare, iugiter ora-
tioni intendere, & in præſentia Dei aſſi-
duo verſari. Atque hoc in primis ſalu-
tare, deoque quam gratiſſi-
mum ſacrificium
eſt.

CAPVT